

Fulls de poesia 15

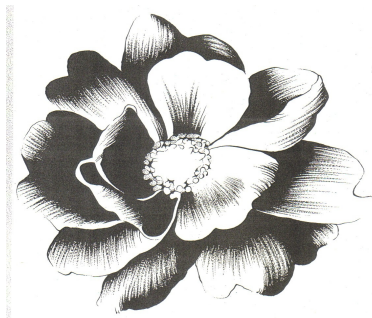
**Març
2011**

Amb aquests número parlarem de les flors cadescu ha escollit la seva flor i n'ha fet un poema. Diuen que les flors esdevenen el símbol de l'alegria del genere humà, un país, un espai sense flors, és un país trits, la flor es un regal de la natura, les flors esdevenen oferiment i nosaltres les oferim els amics i amigues a les persones que estimem, les oferim quan són vius i també quan es moren. Però ... les flors tenen un llenguatge simbòlic que cal tenir en comte i que cal recuperar, dons avui les presses l'atragament socials, ens fa deixar apartats mols valors humans, que ens ajuden en el creixement de la sensibilitat i a la relació social. El proces d'humanització crec, que va començar quan algú va descobrir una, unes flors les va admirar, les va olorar i les va oferir.

El final i en els primers temps del segle XVIII - XIX aparegué el moviment del romanticisme en una època que es replantejava uns grans canvis socials econòmics i polítics, època de d'industrialització i en la que la cultura deixa de ser patrimoni de les classes privilegiades. El Romanticisme esdevé imaginació creadora i l'originalitat; incorporaran al concepte de bellesa i el del lleig en poesia, incorporant exclamacions, frases acabades en punts suspensius, noves provatures estròfiques, canvis estròfics i mètrics dins una mateixa composició, barreja de prosa i vers, apunts i poemes en prosa...

Anem al llenguatge de les flors, fem-ne un exemple del que els humans és van inventar per fer-les missatgeres: Hortènsia; símbol de l'amor constant. Rosa de té; gentilesa. Rosa; bellesa. Campanetes; misteri i rancúnia. obstacles vençuts. Narcís; Egoisme. Violeta; modèstia. Ciclamen; encants d'engany. Tulipa; declaració d'amor. Camèlia; arrapentimen i melancolia. Rosella; Consol. Clavell; Amor viu i pur. (1) Bé! Hem podríem fer una relació molt més llarga però com a tast ja n'hi ha prou. Anem a veure ara els diversos poemes que aquests mes hem aportat, al nostre particular llenguatge poètic. JGV.

(1) Recull de Símbols florals del Àlbum - Col·lecció de Cromos de la xocolata Jaime Boix (Barcelona) Editat a Primeries del Segle XX. (AGF)

La Rosa. *Montserrat Oller Codina*

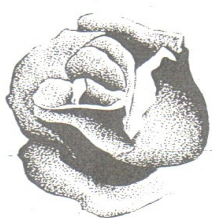
Tinc un jardí que està ple de roses
son de colors blanques, vermelles i roses
es la flor més olorosa que més m'agrada
i el seu perfum en té encisada.

La rosa es la flor, que es més delicada
per això de punxes el roser l'ha forjada
per protegir-les, si algú s'acosta
i així serà la rosa més perfumada.

En el mes de abril ja surten les primeres
anunciant la primavera que ja arriba
i així van despuntant les primeres poncelles
per alegrar-nos la vida cada dia.

De totes les diferents flors
la rosa es la més apreciada
en ella i veig la dolcesa
de la flor més estimada

Març 2011

*Eix del mal, burques i turbants,
l'alcorà , kalashnikovs,
cares brunes, ulls punyents*

Rafael Pujals Agustí 50 anys 2003 e. Poetas

L'encís de les flors. *M. Roser Llopart i Tries*

Pujant per la muntanya, m'encisen les flors
fins d'un petit marge i veig un tresor
de petites violetes de tant fina olor
que de només mirar-les, ja em roben el cor.

Si vaig fent dreuera i trobo el romaní
junt amb farigola, que tot just ha florit
en cullo una branca m'ha la poso al pit
i tota la seva flaire, em segueix fent camí.

Quan miro les prades de roselles amb flor
de tanta alegria em batega el cor
son com un gran quadre pintat vermellós
per núvols que passen a posta de sol.

La ginesta groga, que em surt fent camí
contrasta amb el lliri, que es d'un blau marí
d'orenga i de sàlvia, ni ha per els racons
per tenir-ne a la cuina, en cullo uns
branquillons.

Sabeu el que m'encisa caminant pel bosc ¿
es l'olor dels pins, amb les seves flors
tornant cap a casa baixant al fer-se fosc
la lluna m'il·lumina un camí de flors

Març 2011

Simetria

*Eix del bé, barres i estrelles,
pàtria, bíblia creu , fusells,
dirigents de pinyó fix.
Sor encara que les bombes,
diuen , són intel·ligents*

Las Margaritas .Bárbara González

Al llegar la primavera
las margaritas florecen
dando vida a jardines y campos,
iluminando su intenso color

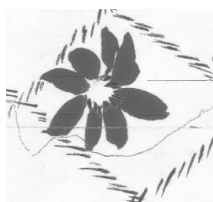
las mariposas y abejas
contentas están,
sobrevolando sobre ellas
su belleza contemplan
y cautivadas quedan .

Sois una leyenda
vosotras ; “las margaritas, “
con vuestros pétalos Jugando.
Muchas parejas :
se han enamorado.

Dicen de vosotras que sois :
“la flor dela inocencia”
?Sera por vuestra historia ?
Quien no ha jugado al
“me quiere, no me quiere”
desojando margaritas ?

?Quizá tenéis un poco
de Brujería ?
Mochos amantes creen
que siguen unidos
por los pétalos que tiempo atrás
deshojaron en sus vidas .

8 de febrero 2011

En saber-ho

Vaig aixecar la tassa de cafè
conduint-la
des de la taula als llavis com si res
i ni tan sols em va tremolar el pols
“M'alegro molt per tu”,

Flores. Juan Fernández Espín.

Que belleza son las flores
en esta vida terrenal
Su presencia nos adorna
Contemplantas es disfrutar.

Son la flores una esencia
su perfume es natural
Admirarlas nos produce
satisfacción sin igual.

Las flores son imprescindibles
en abundancia y variedad .
Tamaños formas y colores .
Encontrándolas en todo lugar.

Allá por donde vallamos
.las podremos admirar .
Bellas siempre están ellas ,
para nuestra vista alegrar.

Las flores son puro arte.
Para poderlas contemplar .
Plasmadas por los pintores
su belleza no tendrá final.

En cada estación del año ,
florecidas siempre están .
Bellas y hermosas en todo tiempo
igual en verano que en navidad.

Gladío-los claveles rosas
y multitud de clases más.
Abundante trabajo de poetas
para de flores; grandes poemas crear.

A ti preciosa violeta
y a toda la gran variedad,
os compongo este poema
para exaltación floral..

Febrero 2011

vaig dir-li mentre
un estrèpit de vidres
que es trencaven
rodava dintre meu

Jordi Cienfuegos 28 anys

e. poetas Cuadernos civicos de la Vanguardia 2.
Barcelona 2001

Elogi a la Dona .M.Roser Llopat i Tria

*Tots hem nascut d'una dona
tenint-nos cura des de nins
bressolant-nos quan ploràvem
hi estrenyent-nos vora el pit.*

*Hens ha ensenyat ha estimar-nos
ha vestir-nos , ha pregar i ha llegit
si quèiem , ella ens acarona
i amb un petó ens ha guarit*

*També era la mestra a l'escola
infermera, a pop nostra a l'Hospital
sempre tenint cura de nosaltres
i sense agrair-li com cal*

*Avui fai elogia-la dona , sigui companya o amiga
tan amable i senzilla que amb el seu somriure dolç
ens treu les penes de l'anima i alleugera tot dolor.*

Flors “Pom de Roses”Leonor Font (recull)

*Eren cinc roses sense espines,
eren cinc roses de diferent jardí,
eren cinc roses de tiges fines .*

*La primera era preciosa; de setí
la vaig besar amb gran passió
i al pit la vaig guardar fins a morir.*

*La segona estava trencada en un racó
i per tothom,va ser trepitjada
la vaig plorar de pena i compassió .*

*La tercera no ser d'on va ser portada,
formosa suau i dolça olor feia ,
feia goig veure-la tan gemada.*

*La quarta nasqué en primavera ,
dins un pom de quatre roses vermelles,
de pètals de vellut, rosa juganera.*

*La cinquena ,amagada entre roselles,
tenia por de sortir a la vida,
no pateixis , ets la més bonica d'elles.*

*Eren cinc roses fetes amida ,
i a les cinc vaig estimar*

.....

Recull “Narcís... Narcís...?” Al llarg de la seva vida, Narcís , provocarà en homes i dones, mortals i déus, grans passions, a les quals no respon per la seva incapacitat per estimar i per reconèixer l'altre. Segons el relat d'Ovidi, entre les joves ferides pel seu amor estava la nimfa Eco , que havia disgustat a Hera i per això aquesta li havia condemnat a repetir les últimes paraules de tot el que se li digués. Eco va ser, per tant, incapaç de parlar-li a Narcís del seu amor per ell, però un dia, quan ell estava caminant pel bosc, va acabar apartant-se dels seus companys. Quan Narcís preguntar «Hi ha algú aquí?», Eco contenta va respondre: «Aquí, aquí». . Incapaç de veure oculta entre els arbres, ell li va cridar: «Vine!». Després de respondre: «Vine, vine», Eco va sortir d'entre els arbres amb els braços oberts. Narcís cruelment es va negar a acceptar el seu amor. Temptat per Afrodita , en contemplar la seva imatge en el mirall de la superfície de l'aigua, va sentir una fascinació per la seva pròpia imatge de la qual no va poder sostreure. No podia tocar ni abraçar en ser que veia reflectit a l'aigua, però tampoc podia apartar la seva vista d'ell. En una altra versió del mite, un dels menyspreats per Narcís es queixa als déus i Némesis , la deessa de la venjança, s'encarrega de castigar el seu orgull.

De qualsevol manera, Narcís, subjugat per la bella imatge de si mateix que li tornava el riu, es va retreure de tota possible relació amorosa amb altres éssers, i fins i tot d'atendre les seves pròpies necessitats bàsiques, i el seu cos es va anar consumint per acabar convertit en la flor narcís , una flor tan bonica com pudent. Mentrestant, Eco, consumida de malenconia, es va retirar a una cova on el seu cos també es va consumir, quedant-ne només una veu sense forma que repeteix, a la llunyania, l'última frase o síl·laba que es pronuncii.

.....

Narciso; Los antiguos veían en esta flor la metamorfosis de pastor cuya indiferencia castigo el “Amor” con un engaño fatal ; mil ninfas amaron al bello Narciso, y conocieron el suplicio de amar sin ser correspondidas; hasta Eco la triste “Eco” no obtuvo de este ingrato sino desprecio.

*Allí bajo las verdes enramadas
una fuente reposa cristalina
sobre arenas doradas ,
que Febo con sus rayos ilumina.*

*En sus bordes , Narciso ,recostado ,
gozando la frescura
en las aguas se mira retratado;
y viendo con asombro su hermosura
se queda pensativo
sus gracias contemplando y atractivo*

Demoustier

Narcís. Joan Gómez Vinardell
El bon temps fa esclatar les flors.
Quan en llevo, surto a donar una ullada
al pati de casa, m'agrada contemplar
el naixement del dia i l'alegro de les plantes,
el seu desig de sol o de pluja .

Dins un reonet, sota la figura
cada any neix un grup de flors,
son els narcisos, neixen tots junts
per poder admira-se en la seva bellesa

No es coneixen entre ells, només s'admiren!
cada flor cerca la seva pròpia bellesa
i orgullosa mira a les altres de reüll
com la madrastra de la Blancaneus
ella pensa ... “*soc la més bella*”

La seva vida es finita i la seva bellesa també
pro ...des de el seu reco provoca
a totes les flors del jardí, menysprea a la rosa
s'en riu de humilitat de la violeta,
i fins hi tot, te enveja de la flor del presseguer

El Narcís no te un mirall per contemplar-se
ni tampoc un doll d'aigua, per gaudir i contemplar
la seva bellesa, cerca amb els altres narcisos...
el mirall, el seu amor a la seva figura.
Les nimfes no el criden, no sent el seu ressò.
El meu... els meus narcisos resten sols.!

Quan floreixen jo surto a veure'ls
gaudeixo de la seva autocomplaença
i veig poc a poc, darrer a darrer dia, com la flor
la seva esclatant bellesa... es panseix
i retorna al cau de la seva vulva,
per agafar forces i dins la memòria,
consumir-se i reneixa un altre anys de nou,
i tornar de nou a gaudir de la seva tragèdia,
de la seva, esclatant presencia...efimera,
del narcisisme, de ser...Narcís.

Premià 5 de febrer.

Narcis.N. Pseudo Narcissus .Floreix al març i l'abril, fa unes flors de pètals grocs ,N'hi han algunes varietats;
Narcís de color taronja, el narcís anomenat dels poetes, el de ram d'olor agradable i algunes altres especies
.És conrea en terra lleugera .Per replantar-los s'ha de fer cada quatre o cinc anys. És treuen les vulves o
cabeces, per separar-ne els fills i és tornar-los a sembrar de nou .Aquesta operació es fa a la tardo.

Floreta. Aquesta poesia correspon a un conjunt de versos que vaig fer en temps de mili a Sóller (Mallorca) Amb el títol de “L'home perdut” (inèdit), la meua idea era una mena de reflexió filosòfica en relació el humanisme i el lloc en que vivim, en ell faig un diàleg amb la natura i expresso angoixes i pensaments. Fins ara no havia tret a la llum cap dels poemes d'aquest recull, que suposo que la distància que el temps imposa en porta a no estar d'acord en la totalitat d'unes reflexions de joventut, que els anys li han donats prismes nous i com es normal noves aportacions filosòfiques de la vida. JGV

L'home perdut (poema) Diàlegs amb la natura (1965-66)

Floreta que amagada entre les roques
ofereixes humilment la teua bellesa.
Contem con veus el nostre món,
contem que sens quan els núvols
t'ofereixen el dolç regal de la pluja?
Contem que sens quan de bon matí
la rosada be a plorar ...sobre els teus pètals.
Contem que sens quan el sol
amorós be a besar el teu calze?.
Floreta, dolça floreta, que sens,
quan l'abella recull el teu nèctar
per elaborar la delitosa mel.

Que sens quan el sol s'amaga
i arriba la foscor de la nit ?
Que sens quan un jove et talla
i t'ofereix com a present a l'aimada.
Que sens Floreta? quan lentament mores
damunt del pit d'una donzella...
Que sens, quan ja seca ...
et conservàs com bell record
amagada entre les fulles d'un llibre?
Que sens quan dos avis al obrir-lo
et troben i somriuen...
Que sens quan en la tardor de la vida,
fas bategar uns cors...
Floreta , dolça floreta...Que sents!

Joan Gómez Vinardell.

Recull de fonts locals per a la història de la poesia.

Antoni Isern Arnau Alcover 1883- Cabrera de Mataró 1906

Poeta autodidacta

De família pagesa, es formà entorn del grup de J.Puig i Ferrater i P.Vidal i Rosich. Cercant l'èxit literari, emigrà a Barcelona, però, frustrat, se n'anà a França. Tornà a Catalunya, i se suïcidà al castell de Burriac. Poeta ingenu i elemental, publicà *Sentiments* (1899), amb pròleg d'Hortensi Güell, i *Esplets d'ànima jove* (1903). L'Antoni Isern es considerar un dels poetes Romàntics de primers de segle, va arribar a Premià de Dalt a peu des de Marsella ha on avia anar amb el Puig i Ferrater i espantat a causa de de no entendre el francès s'en entornar a peu cap a Catalunya. Amic d'en Francesc Mas i Abril sembla... no sabem. Si recomanat per ell, va anar a demanar feina a la finca coneguda avui;

com la de can Nolla propietat del Pintor Joaquim Pérez (“ El Pallaset”) (1) “El propietari no volia llogar a ningú però, en llegir un exemplar “d'Esplets d'ànima Jove” decidir de contractar-lo. En aquesta estada a Premià fen de pagès Antoni col·labora a la revista “Ocitània” en diversos versos.

“El amos demostraren tanta confiança amb Anton Isern que sortiren uns quants dies de viatge i el deixaren com a majordom del mas i de la hisenda. (...)....*ell va entra a veure la minyona a la cambra i un dels mossos els tenca a dins per tal de comprometre'ls, durant aquells dis tot va anar en desordre i els amos, en tornar, el van renyar. Ressentit, fugí i els va trametre una carta dient-los que anava a acomiadar-se de la ciutat”. Després es dirigir cap el castell de Burriac a celebrar el seu apoteosi.*

Va pujar al castell i en el diposit va encendre el carbó de coc que portava, es tapar el cap amb l'americana i va inhalar els seus gasos fins morir ofegat. El varen enterrar al cementiri de Cabrera. JGV.

- (1) Veure el llibre d'en Puig i Ferrer "Camins de França".
- (2) Joaquim Pérez diuen que va anar al mas a fer un retrato de la senyora i si va casar, tenia trets de bohemià i de gran encara algú fa temps que m'explicava que anava amb una euga i xarret, a jugar a cartes o al domino al Vilassar i a Premià. Al Arxiu Municipal de Premià de Dalt conservaven una mena de poesia -auca que explicava la seva història.
- (3) Veure el Llibre;"Esplets d'ànima Jove"Edició facsímil de l'original amb pròlegs de Francesca Pallés i comentaris i textos d'Albert Calls, Joan Vilalta, Josep López, Joan Gómez i Enric Quintana, Ed L'Aixernador (Argenton)1996.

Caminant.

Carreteres i camins ,
tot ho veig interminable,
puig com més camino ,més
extensió pren la mirada.

Les muntanyes que veiem
no són com abans semblaven,
puig que com més aprop i som
les veiem més transformades.

Quan cerquem algun indret
fem igual que el timonaire;
per no perdre'l ,el seguim
fit a fit, amb la mirada.

Però prompte aqueix timó
el perdem, a la distancia
que es transforma novament
al passar per l'altre banda.

El cel, va continuant
elevat sobre nosaltres;
la carrera que hem emprès
no té límits i m'espanta.

Poc apoc, ara he comprés
que el món es insondejable,
puig l'impuls de nostre cor
només es una volada.

La Segada.

Enguany si que la segada
serà ferma: el blat es ros
i l'espiga decantada
mostrara el fruit meravellós.

Jan ens cal demanar tanda,
segadors ,tireu avant
i de l'una a l'altre banda
sentirem el vostre cant.

Cant de festa harmoniosa
que realça l'esperit:
cant de pàtria gloriosa
que reviu en l'Infinit.

Segadors ,ja ve l'aurora!...
Quin goig causa el treballar
mentre l'eina talladora
mai se cansa de dallar...

Sobre aqueixa plana ardida ,
què garberes alçarem;
i allà a l'era arrodonida
quan de fruit recollirem.

Sota aqueixa solellada
ja ens plau quedar socarrats
mentre que se llum daurada
resplendeixi els nostres blats.

Seguem sempre!ni una branca
d'aqueix blat a de quedar!
Com la voluntat no manca,
tampoc manca treballar.

Jo i la Natura.

*Que hem plau la nit callada,
la immensitat de l'espai,
a l'hora en que l'estelada
va brillant. Perlejada,
en un tremolós desmai!*

*Aqueixa Pau tan hermosa ,
quan agradable és per mi !
La terra silenciosa ,
m'apar la cel-da espaiosa
d'un temple que no te fi.*

*La soledat me rodeja
com una pausa eternal ;
Mare Natura m'oreja
i entre aqueix goig s'hi rabeja
mon somni espiritual.*

*Natura, dolça Natura,
me dones tant de consol ,
que entre la teva hermosura
repleta de llum i ventura
no en fa pas res viure sol.*

La terra que tot ho cria,

*tan bella la baix trobant,
que tan de nit com de dia
me sento amb prou alegria
per esplaiar-me cantant.*

*I quan la feble vellesa
m'inclini cap ala mort,
fent forçàs de ma flaquesa ,
vull ferme, sense tristesa,
la fossa amb tot el conhort.*

*Seran les meves mortalles
les fulles de la tardo,
que hem portaran amb ses ploralles
el vent exterminador.*

*Natura ,en dies de festa
m'enviara un raig de sol ,
i tots els jorns de tempesta
m'emmantellara de dol.*

*I mai se veurà escarnida
la meva tranquil·litat,
siguen en la mort com en vida
company de soledat.*

Staff

Fulls de poesia 14 març 2011.

Edita: Taller de Poesia de Premià de Mar.

Tirada reduïda, destinada al grup.

Muntatge i gràfics: Joan Gómez Vinardell

Poemes de:

Montserrat Oller Codina

M. Roser Llopart Trias

Bárbara González

Juan Fernández Espín

Leonor Font

Joan Gómez Vinardell

Retalls de l'història de Narcís. JGV.

Recull de fonts locals per a la història de la poesia.

Antoni Isern 1883-1906

